

maart legde het niet uit waarom de Pasgeld niet met de Spaarzaamheid was vertrokken, hoewel het bestuur dat had gewenst. De uitleg klonk niet erg overtuigend. [fol. 667] Daarom is bevolen slechts indien noodzakelijk schepen aan te houden. Het bestuur wordt daarvoor verantwoordelijk gehouden en zal bij nalatigheid de kosten moeten dragen. Men zal dit wel niet uit het oog verliezen. Door gebrek aan schepen kon de Hof d' Uno niet naar Malakka gezonden worden en evenmin de drie vaartuigen die in de brief van 31 mei het bestuur waren beloofd via Djambi te zullen komen. Het aantal van zeven is zo niet bereikt. Het was tot drie gedaald door de verkoop van de Vriendschap voor rsd 157 en de sloep Cadauwa voor rsd 54, en het zinken van de Salapadjang, waarvan de goederen zijn geborgen. Daarom is de Middelburg gestuurd, welk schip bij gebrek aan een lastpoort [fol. 668] geen masthout kan vervoeren. Het bestuur toonde dit in de brief van 4 september aan en verzocht de Zeepaard, Parelmoer en Vrijheid te mogen aanhouden, totdat in het bepaalde aantal schepen is voorzien. Wegens het uitstel van de vergadering over Malakka is hierover nog geen besluit genomen. Naast de genoemde twee schepen en drie kleine vaartuigen zijn er daar een roeigalei, de pantjalangs Surabaya en Standvastigheid, en twee stropantjalangs. Er is met nadruk bevolen om masthout naar de Westerkwartieren te vervoeren. Het bestuur besloot op 1 februari 1760 de gezaghebbers van schepen daartoe te dwingen en bij weigering dit aan de vestiging waarheen ze op weg zijn, te rapporteren. Dit is onvoldoende en de Compagnie heeft er geen voordeel aan door dit van zich af te schuiven. [fol. 669] De schepen moeten door de equipagemeeester geïnspecteerd worden en op basis van zijn rapport moet er een besluit genomen worden. Uitvluchten hierop worden uitgesloten en de nakoming zal duidelijk zijn, wanneer er bericht is ontvangen hoe de Zeelie half november of uiterlijk december naar Bengalen vertrokken is. De resolutie van 1 februari 1760 over de afschrijvingen op geleverde ladingen en het tekort op de lading rijst, dat ter verantwoording van opperstuurman Jacobus van Wiek van het Zeepaard is gebracht, zijn goedgekeurd. Tevens ging men akkoord met de afschrijving van 3 % smeltverlies op 33.238 lb tin aan inktkokers die in 1759 met de Krabbenrijke aan Malakka was toegerekend. Het bericht van de negotieoverdrager van eind maart 1760 toonde aan dat het inderdaad bij de versmelting verloren was gegaan. [fol. 670] De onderkooplieden Frans Lodewijk Piazzol en Johan Gilbert mochten zich van het bestuur tot de Hoge Regering wenden met een verzoek tot ontheffing van de opgelegde belastingen en vergoedingen voor het ongeoorloofde vertrek van de Kievitsheuvel naar China in 1756. Dit was reeds in de brief van 9 oktober 1759 definitief geweigerd. Bovendien had de vergoeding door ontvanger Gilbert van achterstallige pacht net zo goed aan het bestuur kunnen worden opgelegd, behoudens hun verhaal op wie het betreft. Daartoe is niet overgegaan, maar het bestuur is erop gewezen dat het bevelen moet uitvoeren, wil het voorkomen dat hetzelfde de vergoeding moet betalen. Het bestuur voerde na herhaald bevel de inning van de achterstallige pachtgelden van Gilbert bij besluit van 4 augustus 1761 uit. De verdeling van ieders aandeel is bij besluit van de Hoge Regering van 20 november 1761 goedgekeurd. Zo is de Compagnie als gewenst schadeloos gesteld. [fol. 671] Er is akkoord gegaan met de algemene inventarisatie over 1758/59, gevoegd bij het besluit van 1 februari 1760, maar de afschrijving van 602 kannen houtolie is de dispencier in rekening gebracht, wat bij besluit van 4 augustus 1761 is geschied. Dat de olie door de martavanen zou zijn gedrongen is lichtzinnig en ongehoord. Op een aannemelijk verzoekschrift is kapitein Jan Jansz. Visboom ontheven van een belasting te Padang van f 767. Ze was hem opgelegd over teveel in de Padangse boeken van 1754/55 afgeschreven ammunitiegoederen. Uit de brief van 22 april blijkt dat vergoedingen en ontheffingen, gemeld in de decemberbrief van 1759, door het bestuur zijn uitgevoerd. De fiscaal is wederom aangespoord de schadeloosstelling van het tekort van de overleden winkelier Elisa Wittens af te wikkelen. [fol. 672] Als hij daarmee langer talmt, komt het ten laste van hem. Dit had tot gevolg dat bij vonnis van 21 augustus de erven van de eveneens overleden luitenant Hendrik Ackermans werden veroordeeld tot voldoening van f 3360. Dit was de waarde van een huis en drie slaven die Ackermans twee dagen voor diens schorsing van Wittens had gekocht. Het is zeer onzeker of een bedrag van